

Loet van der Lee Quartet
Going Walkabout

Meest opvallend aan deze Nederlandse productie is de werkelijk prachtige toonvorming van de leider, trompettist en fluegelhornspeler Loet van der Lee. Alweer een talentvolle jonge musicus uit de Hilversumse school (les van onder andere Ack van Rooyen en Cees Smal, afgestudeerd in 1993). Vanuit die relatief korte maar kwalitatief belangrijke voorgeschiedenis is wat hij

Geluidskwaliteit: 10 Belang: 7

met zijn kwartet laat horen goed te plaatsen. Sterke instrumenttechniek en mooie toon en stijlisch wortelend in de 'moderne' traditie van de jaren vijftig (Fred die Hubbard, Lee Morgan, Chet Baker, Miles Davis, Tom Harrell). Van der Lee is gelukkig geen naspeler, maar probeert met pianist Michiel Borstlap, bassist Johan Plomp en Joost Kesselaar een eigen invulling te vinden. Vanwege de krachtige beïnvloeding door de genoemde musici komt dat er nog niet helemaal uit, zeker niet in het spel van Van der Lee zelf. Maar er is wel sprake van kwalitatief hoogstaande jazz, gemaakt met een prettig aandoend smaakgevoel. Niet de minste momenten zijn de stukken waarop gastspeler Dick de Graaf (van een alweer iets oudere generatie) tenorsaxofonpartijen bijdraagt.

Joe Lovano Quartets

De Amerikaanse tenorsaxofonist Joe Lovano heeft iets kameleonachtigs. Hij verdiende zijn sporen in een groot aantal combinaties met de grote van de jazz, waaronder de big bands van uiteenlopende leiders als Woody Herman en Carla Bley. Hij is een veelgevraagd sessiemuzikant, beroemd om zijn mooie toon, zijn geacheveerde techniek en zijn flexibiliteit (zie ook 'Rhythm Sphere' elders in deze rubriek). De onderhavige productie toont hem

Geluidskwaliteit: 9 Belang: 9

als leider van twee kwartetten. Het gaat om twee concerten in de Newyorkse Village Vanguard, respectievelijk in maart 1994 en januari 1995, die elk een CD van dit dubbelalbum vullen. Het kameleonachtige van Lovano wordt ook hier duidelijk. In het kwartet met pianist Mulgrew Miller, bassist Christian McBride en drummer Lewis Nash (1995) speelt hij recht-toe recht-aan post-Coltrane bop, zonder grote verrassingen maar wel van hoog niveau. Het andere kwartet (1994) vertoont een heel andere lineup, zonder piano, maar met trompettist Tom Harrell, bassist Anthony Cox en drummer Billy Hart. Hier wel verrassingen, want er is sprake van heel spannende muziek waarin de blazers elkaar bij voortduring uitdagen tot het vinden van weer andere harmonische en melodische oplossingen. Joe Lovano toont in dit album twee gezichten, waarvan het 'pianoloze' mij verreweg het meest intrigeert. Hij is hier, denk ik, veel meer zichzelf dan in de conventionele aanpak met Mulgrew Miller.

Geen halve maatregelen, deze CD. De jonge zangeres Carmen Lundy kreeg niet alleen bijstand van eredisiepijanist Cedar Walton (bijna in alle stukken) en vaardige instrumentalisten als de bassisten John Clayton en Nathan East, tenorist Ernie Watts, rietblazer Gary Herbig en drummer Ralph Penland, maar ook van een groot strijkorkest onder leiding van Assa Drori. O jee, zangeres met strijkers. Maar vergist u zich niet: er is hier sprake van een heel behoorlijk jazzgehalte, waarbij de strijkers meestentijds worden ingezet als een soort warmgloeiend tapijt onder de lenige, expressieve, donkere stem van Lundy. Vooral het klassieke 'Round midnight' van Thelonious Monk (alweer daterend uit 1944) krijgt zo een geheel nieuwe, imposante lezing. In de rest van het programma maakt

Geluidskwaliteit: 10 Belang: 8

Een wat ongebruikelijke duocombinatie wordt gevormd door de twee Franssprekende Belgen Guy Cabay en Fabian Fiorini. De eerste is een 45-jarige vibrafonist, de tweede is 23 jaar jonger en speelt piano. Ondanks het generatieverschil zitten de twee wonderwel op één lijn. Samen maken ze op deze CD een voornamelijk elegante eigentijdse jazzvariant, die misschien het best met het etiketje 'impressionistisch' te klassificeren is. Min of meer om beurten zijn ze als componist verantwoordelijk voor het programma, dat vibrafoon en piano laat horen die bij voortduring melodisch en harmonisch om elkaar heendraaien, zonder dat er heel handzame melodische aangrijpingspunten aanwijsbaar zijn. Het preludeert voornamelijk, afgezien van enkele momenten waarop het duo de zaken wat heftiger aanpakt en tegen de free jazz gaan aanleunen.

Geluidskwaliteit: 8 Belang: 6

Carmen Lundy Self Portrait

Lundy vooral indruk met haar zelfgeschreven stukken, die tekstueel niet wereldschokkend zijn ('Ik hou van jou, ik blijf je trouw', die categorie, maar dan in het Engels, en dan klinkt het al gauw interessanter) maar melodisch en harmonisch redelijk uitdagend. Bij de opname is, ondanks de grote bezetting, gekozen voor grote directheid: alles in één keer erop, geen overdubs (behalve een keer als Lundy zelf haar tweede stem zingt, zo diep als een mannenstem, een keer een dubbele fluit van Herbig en een keer een dubbele bas van East).

Guy Cabay & Fabian Fiorini Fasol Fado

Het geheel is zodoende niet oninteressant, maar de klassieke LP-lengte van een minuut of veertig is door de beperktheid van de akoestische mogelijkheden en het gekozen idioom wel genoeg.